

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

žalobkyně: **TV Nova s. r. o.**
se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, 152 00 Praha 5 - Hlubočepy
zastoupena Dr. Radanem Kubrem, advokátem
se sídlem Jáchymova 26/2, Staré město, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2023,
č. j. MZP/2023/231/1243,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 11. 2023, č. j. MZP/2023/231/1243 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Správy krkonošského národního parku (dále jen „Správa“) ze dne 19. 6. 2023, č. j. KRNAP05469/2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 120 000 Kč za

přestupek podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "ZOPK"), k němuž došlo jednáním fyzické osoby žalobkyně, přičitatelným žalobkyni, spočívajícím v pohybu reportérky žalobkyně v lokalitách, k. ú. X, ve dnech 17. – 20. 1. 2022. Jde přitom o lokality v klidovém území mimo cesty nebo trasy vyhrazené orgánem ochrany přírody, kde platí zákaz uvedený v ustanovení § 17 odst. 2 ZOPK. Dále byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně ve své žalobě nejprve shrnula průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí (viz dále body 23-37 tohoto rozsudku). Stručně lze skutkový děj, který vyvolal správní řízení shrnout takto: Správa obdržela dne 7. 2. 2022 podnět, obsahující odkaz na příspěvek Armády ČR, uveřejněný téhož dne na jejím profilu na sociální síti Facebook. Příspěvek informoval, že v Krkonošském národním parku proběhl kurz tělesné přípravy studentů Vojenského oboru při Fakultě tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy (dále též „VO FTVS UK“) za účasti reportérky žalobkyně A. V. (dále jen „reportérka“). Sledující se dozvěděli, že pořizena reportáž bude žalobkyní odvysílána v pořadu „Rozkaz zněl jasně!“, obsahem příspěvku byl i krátký sestřih z reportáže. Podnět upozornil na možné spáchání přestupku v souvislosti s pohybem reportérky mimo cesty klidového území (reportérka se účastnila přesunů společně s účastníky kurzu). Pracovníci Správy po zhlédnutí reportáže „Rozkaz zněl jasně! (2)“ (dále jen „reportáž“), uveřejněné na webových stránkách žalobkyně, zjistili, že reportáž byla pořizena mimo jiné v lokalitách, které jsou součástí klidového území, stanoveného opatřením obecné povahy Ministerstva životního prostředí č. j. MZP/2020/620/901 ze dne 21. 5. 2020 (dále jen „OOP ze dne 21. 5. 2020“). V odpovědi na žádost Správy žalobkyně uvedla, že je výrobcem předmětné reportáže, pořizení reportáže se účastnila její reportérka. Uvedená reportáž byla žalobkyní odvysílána dne 8. 2. 2022.
3. Napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí je dle žalobkyně nezákonné. Žalobní body rozdělila do dvou okruhů.
4. První okruh se týká otázek procesních: a) žalovaný vycházel z důkazů opatřených nezákonným způsobem, b) žalovaný se nevypořádal se všemi tvrzeními žalobkyně, zejména s tvrzením, že klidové území nebylo vyznačeno v souladu s prováděcími předpisy.
5. Druhý okruh se týká otázek hmotněprávních: c) vyhlášení klidového území neproběhlo postupem požadovaným právními předpisy, d) výjimka ze zákazu pohybu udělená Správou pro konání akce se vztahovala také na činnost reportérky žalobkyně, e) na reportérku se vztahovala zákonná výjimka vyplývající z ustanovení § 17 odst. 2 ZOPK, f) skutek, kterého se dopustila reportérka nevykazuje žádné znaky společenské škodlivosti, proto nenaplnuje materiální znaky přestupku.
6. a) *nezákonně získané důkazy, nepřípustnost použitých důkazů*

Žalobkyně namítá, že oba správní orgány označily reportáž za klíčový důkaz, přičemž záznam reportáže nebyl po většinu řízení o přestupku součástí spisu. Až po následném upozornění ze strany žalobkyně došlo k doplnění spisu, dle jejího názoru nezákonným způsobem, kdy byla správním orgánem stažena nelegální kopie reportáže z internetové platformy uložit. Žalobkyně ve svém vyjádření Správu upozornila, že se jedná o procesně nepřípustný důkaz. Správa následně podala žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 5,

kteřou se domáhala vydání kopie reportáže ze strany žalobkyně. Soud žalobu zamítl. Žalobkyně má za to, že Správa získáním důkazu - kopie reportáže stažené z portálu ulož.to, porušila ustanovení zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon (dále jen "autorský zákon"), neboť reportáž byla na platformu ulož.to umístěna bez souhlasu žalobkyně. Uvedený důkaz tak byl dle žalobkyně získán v rozporu s § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a nemůže být využit v rámci správního řízení.

Dále žalobkyně uvedla, že ani důkaz – zákresy vstupů do klidového území národního parku, nemůže být využit jako důkaz ve správním řízení, neboť byl vyhotoven samotným správním orgánem (strážcem národního parku), zaměstnancem Správy, který překročil svou zákonnou pravomoc. Poukázala na ustanovení § 81 odst. 7 ZOPK, dle kterého je stráž přírody oprávněna kromě jiného zjišťovat totožnost osob, které porušují předpisy na ochranu přírody, projednat příkazem na místě přestupky podle ZOPK, nebo například zadržet ke zjištění totožnosti osobu, kterou přistihne při porušování právních předpisů o ochraně přírody a krajiny. Žalobkyně má za to, že žalovaný ani Správa neunesli důkazní břemeno, neboť důkazní prostředky byly využity v rozporu se zákonem.

7. *b) značení klidového území v rozporu s prováděcími předpisy*

Dle názoru žalobkyně nebylo značení klidového území vytvořeno v souladu s prováděcími předpisy. Uvedla, že dle § 16 odst. 6 vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 45/2018 Sb., o plánech péče, zásadách péče a podkladech k vyhlášení, evidenci a označování chráněných území (dále jen "vyhláška MŽP") se k označení hranic klidových území národních parků používá pruhového značení, které musí splňovat náležitosti § 17 odst. 3 vyhlášky MŽP, dle kterého značení musí být v terénu umístěno tak, aby odstup mezi jednotlivými značkami nepřekročil vzdálenost, při které by jedna značka od druhé nebyla při denním světle zřetelně viditelná. Kromě toho vyhláška MŽP stanovuje povinnost použít k označení klidového území národního parku tabuli s označením "klidové území národního parku" a také tabuli s textem, který obsahuje informace o omezení pohybu osob a o podmínkách tohoto pohybu. Tyto povinnosti stanovené vyhláškou MŽP nebyly dle žalobkyně splněny a tato skutečnost mohla vést k omylu reportérky o její poloze v rámci národního parku. S tímto tvrzením se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem nevypořádal.

8. *c) vyhlášení klidového území v rozporu s právními předpisy*

Žalobkyně dále namítla, že ze strany žalovaného nedošlo z fyzickému zveřejnění OOP o vyhlášení klidového území v plném znění v souladu se správním řádem, neboť fyzicky zveřejněna (vyvěšena na úřední desce) byla pouze vyhláška informující o existenci tohoto OOP. Uvedla, že vydání a účinnost OOP se řídí zejména § 173 ve spojení s § 25 správního řádu (*Dle § 173 odst. 1 správního řádu opatření obecné povahy oznamuje správní orgán veřejnou vyhláškou. Oznámení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se daná písemnost vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje, resp. v tomto případě oznamuje*). Oznámení veřejnou vyhláškou je tak nutno chápat jako způsob, kterým se OOP dostává do sféry adresátů a ti tak mají možnost seznámit se s jejím zněním. Zveřejnění způsobem umožňujícím dálkový přístup je pak druhou podmínkou k zákonnému způsobu vyhlášení OOP. Žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu k vydávání OOP (usnesení NSS ze dne 6. 3. 2012, č.j. 9 Ao 7/2011-489, či rozsudek ze dne 24. 10. 2007, č.j. 2 Ao 2/2007-73), a má za to, že bez správního procesu vyhlášení OOP nemůže dané

opatření platit. Uvedla, že ze správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu při vyhlásování OOP splnit kumulativně dvě povinnosti, a to (1) zveřejnit opatření obecné povahy na úřední desce správního orgánu, který opatření obecné povahy vydal, a to v plném znění, a (2) zveřejnit návrh tohoto opatření způsobem umožňujícím dálkový přístup. Žalovaný dle jejího názoru splnil pouze jednu ze svých povinností, kdy sice umožnil dálkový přístup pro seznámení se s OOP, avšak nezajistil možnost seznámit se s OOP na své úřední desce. Veřejná vyhláška obsahující pouze odkaz na cloudové úložiště s heslem pro otevření daného dokumentu tak dle jejího názoru nemůže naplnit zákonné požadavky na vyhlášení opatření obecné povahy. V souladu se zásadou *nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege* tak nemohlo dojít ke spáchání přestupku dle ustanovení § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK, neboť k vyhlášení zvláště chráněného území dle žalobkyně nikdy nedošlo.

9. d) *výjimka ze zákazu pohybu*

Žalobkyně uvedla, že Správa vydala dne 13. 12. 2021 rozhodnutí, č. j. KRNAP 09103/2021, kterým povolila výjimku ze zákazu pořádat nebo organizovat na území národního parku mimo zastavěná území obce a zastavitelné plochy obcí sportovní, turistické nebo jiné veřejné akce mimo místa vyhrazená orgánem ochrany přírody uvedeného v ustanovení § 16 odst. 2 písm. q, podle ustanovení § 43 odst. 1 ZOPK pro pořádání akce s názvem "*Přesuny na lyžích v horském terénu s prvky přežití*" (dále jen "výjimka"). Akce byla pořádána VO FTVS UK, které se reportérka žalobkyně zúčastnila. Výjimka byla povolena pro maximální počet 15 osob a také pro přelety vrtulníku nad některými územími národního parku. Povoleno bylo pohybovat pouze po trasách vyznačených v příloze výjimky. Žalobkyně tvrdí, že při natáčení reportáže byly tyto podmínky vždy dodrženy. Při pořizování záběrů do reportáže byla reportérka natáčena některým z dalších účastníků akce, tedy členů Armády ČR.

10. e) *zákonná výjimka dle § 17 odst. 2 ZOPK*

Žalobkyně uvedla, že zákonná výjimka dle § 17 odst. 2 ZOPK se mimo jiné týká členů ozbrojených sil České republiky při plnění jejich úkolů, za které se považuje i Armáda ČR dle § 3 odst. 2 zákona č. 219/1999 o ozbrojených silách České republiky. Uvedený zákon v § 24c stanoví jako jeden z úkolů Armády ČR zajištění kulturních, vzdělávacích, sportovních a společenských akcí sloužících k propagaci ozbrojených sil na veřejnosti. Natočení a odvysílání reportáže pro širokou veřejnost je dle žalobkyně nepochybně činností sloužící k propagaci ozbrojených sil na veřejnosti. Správa vydala výjimku "právníkové osobě" - Ministerstvu obrany ČR, Tychonova 221/1, 160 00 Praha 6, IČO 60162694, bez toho, aby uvedla, jaký vztah k právníkové osobě musí mít fyzické osoby účastníci se kurzu přežití, pro který byla výjimka udělena. VO FTVS UK zaměstnává jako pedagogy pouze příslušníky Armády ČR, také všichni studenti tohoto oboru jsou vojáci z povolání. Účastníci akce tedy byli příslušníky Armády ČR, ne Ministerstva obrany ČR. Výklad výjimky způsobem, že se měla vztahovat pouze na příslušníky Ministerstva obrany ČR, resp. na její zaměstnance, by tak vedl k závěru, že žádný z účastníků nesplňoval podmínky stanovené výjimkou. Žalobkyně trvá na tom, že při tvorbě reportáže bylo postupováno v souladu s udělenou výjimkou, nedošlo k nedůvodnému narušení klidového území, uložení pokuty za přestupek proto bylo nedůvodné.

11. f) *společenská škodlivost skutku*

Žalobkyně shrnula, že reportáž byla natáčena v průběhu vzdělávací akce VO FTVS UK, pro kterou byla vydána výjimka ze zákazu dle § 16 odst. 2 písm. q) ZOPK. Tato výjimka kromě jiného povolovala také přelety vrtulníkem nad územím národního parku (které nepochybně měly vyšší vliv na klidový režim území), pohyb v terénu v počtu 15 osob a jejich další činnost v rámci chráněného území. Reportérka se v průběhu natáčení reportáže pohybovala v doprovodu dalších osob, které se zde rovněž pohybovaly v režimu výjimky. Reportáž vznikla za účelem propagace Armády ČR. K veškerým činnostem, které měly potenciál narušit klid a ochranu daného území, docházelo ve skupině vícero osob, které by se v dané lokalitě nacházely bez ohledu na přítomnost reportérky. Podle prvostupňového rozhodnutí *"nebyla zjištěna konkrétní fyzická škoda na okolní přírodě v dané lokalitě a nebylo zjištěno žádné konkrétní poškození flóry či zimující fauny."* Žalobkyně má za to, že čin, ke kterému došlo, nedosahuje dostatečné míry společenské škodlivosti, aby se jednalo o přestupek.

12. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušil a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

13. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se s obdobnými námitkami žalobkyně uvedenými již v odvolání řádně a dostatečně vypořádal.
14. K námitce nezákonně získaných důkazů poukázal na stranu 10 napadeného rozhodnutí (bod 4). Uvedl, že využití důkazní prostředky a podklady pro rozhodnutí jsou přípustné a relevantní. Nebylo prokázáno, že by správní orgán postupoval při opatření reportáže v rozporu s autorským zákonem, tj., že by nelegálně nakládal s autorským dílem. Za podstatné označil to, že dílo bylo získáno a užito výhradně pro účely správního řízení, zvolený postup byl přiměřený legitimitě cíle a nezasáhl zásadním způsobem do práv žalobkyně. Odpovídal principu proporcionality (ochrana autorských práv, vymahatelnost dodržování legislativních omezení v národních parcích).
15. K námitce značení klidového území v rozporu s právními předpisy odkázal na stranu 8–9 napadeného rozhodnutí (bod 2). Uvedl, že žalobkyně konkrétním způsobem nerozporovala dodržení stanovených požadavků na značení území, chybně argumentovala obtížnou orientací reportérky v terénu (přičemž nešlo o odpovědnost fyzické osoby), zatímco bylo její odpovědností předem zajistit, aby pořizování reportáže proběhlo v souladu s požadavky ZOPK.
16. K námitce vyhlášení klidového území v rozporu s právními předpisy žalovaný odkázal na stranu 8–9 napadeného rozhodnutí (bod 3). Setrval na tom, že klidové území bylo řádně stanoveno OOP, vydaným v souladu se správním řádem. Na úřední desce Ministerstva životního prostředí byla uvedena informace o vydání OOP a zároveň odkaz na úložiště s dokumentem pro dálkový přístup. Navíc v dotčených lokalitách by předmětný zákaz v rozhodnou dobu platil i bez stanovení klidového režimu, a to z důvodu přechodného režimu I. zón KRNAP (čl. II bodu 6 zákona č. 123/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů).
17. K námitce, že se na reportérku žalobkyně vztahovaly výjimky ze zákazu pohybu v dotčených lokalitách žalovaný uvedl, že uvedená námitka je vypořádána na straně 8 napadeného rozhodnutí (bod 1). Žalovaný objasnil, proč se na reportérku žádá z uvedených výjimek nevztahovala. Uvedl, že reportérka není zástupcem žádné ze skupin,

na které lze aplikovat výjimku dle § 17 odst. 2 ZOPK. Rozhodnutí o povolení výjimky se nevztahovalo na předmětné lokality (a tedy je nebylo možné užít pro žádného z účastníků).

18. K námitce absence společenské škodlivosti žalovaný odkázal na stranu 8-11 napadeného rozhodnutí, v němž zdůvodnil, že popsané jednání vykazuje znaky předmětného přestupku. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
19. Žalobkyně v replice reagovala na argumentaci žalovaného uvedenou v bodě 16 tohoto rozsudku (podle čl. II bodu 6 zákona č. 123/2017 Sb. „Do doby vymezení a označení klidového území podle § 17 zákona č. 114/1992 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se za klidové území považuje území první zóny národního parku vymezené a označené podle dosavadních právních předpisů. Řízení o vymezení klidového území podle § 17 zákona č. 114/1992 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, musí být zahájeno nejpozději do dvou let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“) s tím, že přechodné ustanovení nemá na hodnocení předmětného skutku vliv, neboť upravuje stav, za kterého ještě nedošlo k vymezení a označení klidového území v souladu s novelizovaným zněním zákona. Setrvala na názoru, že klidové území nebylo vyhlášeno v souladu se zákonem. Stav reálného značení v terénu tak sice byl v souladu s novou právní úpravou, formální vyhlášení tohoto klidového území však nikoliv. Setrvala na podané žalobě.

IV. Jednání

20. Při jednání konaném dne 6. 6. 2024 zástupce žalobkyně přednesl podstatné body žaloby a repliky. Zdůraznil, že dotčené klidové území nebylo vyhlášeno v souladu se zákonem. Vydán a vyvěšen byl pouze jednostránkový dokument obsahující odkaz na cloudové úložiště. Uvedený odkaz je nyní nefunkční a není možné zjistit obsah údajného OOP o stanovení klidového území. Dále vyslovil otázku, zda i účastníci kurzu dostali pokutu. Setrval na svém návrhu na zrušení obou správních rozhodnutí. Žalovaný odkázal na vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozhodnutí, navrhl zamítnutí žaloby.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Z obsahu správního spisu soud konstatuje:

22. Správa obdržela dne 7. 2. 2022 podnět, obsahující odkaz na příspěvek Armády ČR o proběhlém kurzu tělesné přípravy studentů VO FTVS UK, z něhož vznikla reportáž žalobkyně (viz bod 2 tohoto rozsudku).
23. Správa na základě zhlédnutí reportáže a písemné odpovědi žalobkyně vydala dne 9. 3. 2022 příkaz, jímž uložila žalobkyni pokutu ve výši 120 000 Kč za přestupek podle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK, k němuž došlo pohybem zaměstnance žalobkyně v lokalitách, k. ú. X, v průběhu pořizování reportáže ve dnech 17. – 20. 1. 2022 bez příslušného oprávnění. Jde o lokality v klidovém území mimo cesty nebo trasy vyhrazené orgánem ochrany přírody, kde platí zákaz uvedený v ustanovení § 17 odst. 2 ZOPK. Správa neidentifikovala vznik

újmy na přírodních hodnotách. Uložení pokuty odůvodnila společenskou škodlivostí a závažností jednání žalobkyně, přihlédla rovněž k tomu, že žalobkyně byla v roce 2021 pokutována za obdobné jednání.

24. Proti příkazu podala žalobkyně odpor, kterým se příkaz zrušil. Dne 11. 4. 2022 Správa vyrozuměla žalobkyni o pokračování řízení, poučila ji o jejích právech a povinnostech a o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v určené lhůtě.
25. Žalobkyně ve svém vyjádření uvedla, že předmětná reportáž není součástí spisu. Připustila, že reportáž z výcvikového kurzu VO FTVS UK „Přesuny na lyžích v horském terénu s prvky přežití“ pořizovala, jejím smyslem bylo mimo jiné propagovat činnost Armády ČR v souladu se zákonem č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách. Podle žalobkyně reportáž tvrzené jednání reportérky neprokazuje, reportérka se navíc pohybovala v území společně s členy Armády ČR, a proto na ni nedopadal zákaz uvedený v § 17 odst. 2 zákona. Pořádání akce bylo dále umožněno rozhodnutím Správy č. j. KRNAP 09103/2021 ze dne 13. 12. 2021, jímž byla povolena výjimka ze zákazu pořádání sportovních akcí. Žalobkyně upozornila, že značení území v terénu je matoucí a neodpovídá požadavkům zákona, nelze údajně určit, které cesty jsou vyhrazené (reportérka se zjevně pohybovala na cestách značených tyčováním). Dále namítla, že klidové území nebylo stanovené, neboť nebylo účinně oznámeno příslušné opatření obecné povahy (dokument byl na úřední desce vydávajícího orgánu zpřístupněn pouze formou odkazu na úložiště, nebyl vyvěšen v plném rozsahu, jak stanoví § 173 odst. 1 správního řádu). Navrhla k důkazu vyžádat od VO FTVS OK zápis z třídní knihy výcvikového kurzu.
26. Správa požádala žalobkyni o zaslání reportáže na elektronickém nosiči dat. Žalobkyně sdělila, že reportáž s ohledem na zásadu zákazu sebeobviňování nepředloží a že ji ze svých webových stránek odstranila.
27. Správa zařadila do spisu mapové zákresy lokalit neoprávněného pohybu reportérky s odpovídajícími časy reportáže. Dne 4. 6. 2022 podala Správa žalobu k Obvodnímu soudu v Praze na stanovení povinnosti žalobkyni poskytnout reportáž pro účely správního řízení. Dne 7. 6. 2022 Správa zařadila do spisu flash disk, obsahující reportáž.
28. Správa sdělila žalobkyni, že vyžádání podkladů od VO FTVS UK nepovažuje za nezbytné.
29. Dne 18. 7. 2022 nahlížel zástupce žalobkyně do spisu, pořídil jeho fotokopii a převzal flash disk se záznamem reportáže. Žalobkyně následně Správě sdělila, že z obsahu a názvu souboru s reportáží dovodila, že reportáž byla stažena z veřejně dostupného úložiště „uloz.to“, kam byla nahrána bez jejího vědomí a souhlasu. Namítla, že jde o důkaz procesně nepřípustný, získaný v rozporu s právními předpisy. Dále uvedla, že reportérka se nepohybovala v lokalitách označených v mapových zákresech. Dle jejího názoru z reportáže nelze tyto lokality identifikovat a učinit závěr o pohybu reportérky mimo vyhrazené cesty klidového území.
30. Dne 3. 2. 2023 Správa obdržela rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 10. 1. 2023, č. j. 71 C 67/2022-73, jímž byla její žaloba na uložení povinnosti žalobkyni poskytnout reportáž, zamítnuta.
31. VO FTVS UK k výzvě Správy o zaslání zápisu z třídní knihy výcvikového kurzu uvedený dokument neposkytl s odůvodněním, že jde o dokument určený výhradě pro služební potřebu rezortu Ministerstva obrany. Dále uvedl, že dle zápisu v třídní knize byla součástí kurzu i účast TV Nova a jejích pracovníků ve dnech 17. až 20. 1. 2022.

32. Žalobkyně ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí uvedla, že reportáž není přípustným důkazem, že podklad se zákresy lokalit neoprávněného pohybu nesplňuje náležitosti důkazního prostředku a že klidové území nebylo řádně a účinně stanoveno. Ve spise chybí žalobkyni zaslané podklady a navržené důkazy. Ze spisu nelze prokázat, že se reportérka žalobkyně pohybovala v klidovém území Krkonošského národního parku mimo vyhrazené cesty a trasy. I v případě, že by se tam pohybovala, vztahovala se na toto jednání výjimka povolená rozhodnutím č. j. KRNAP 09103/2021 a dále výjimka obsažená ve znění ustanovení § 17 odst. 2 zákona. Navrhla zastavení řízení.
33. Následně Správa žalobkyni vyrozuměla o tom, že aktualizovala zákresy lokalit neoprávněného pohybu, které byly doplněny o názvy lokalit, souřadnice a jméno pracovníka Správy (strážce přírody), který je zhotovil (dokument ze dne 8. 3. 2022). V reakci na to žalobkyně namítla nepoužitelnost takového důkazu, neboť byl vyhotoven samotným správním orgánem (úřední osobou, která nemá potřebné oprávnění).
34. Dne 19. 6. 2023 vydala Správa prvostupňové rozhodnutí, jímž žalobkyni uložila pokutu ve výši 120 000 Kč za přestupek podle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK. Přestupku se dopustila tím, že zaměstnankyně žalobkyně (reportérka) se při plnění pracovního úkolu (pořízení reportáže) pohybovala ve dnech 17. – 20. 1. 2022 přes platný zákaz v lokalitách, k. ú. X. Dle Správy žalobkyně neprokázala, že by vyvinula potřebné úsilí směrem k zajištění legality příslušné činnosti.
35. Žalobkyně ve svém odvolání formulovala své námitky shodně s námitkami, které uplatnila v průběhu správního řízení [na jednání reportérky se vztahovala výjimka povolená rozhodnutím č. j. KRNAP 09103/2021 ze dne 13. 12. 2021, a dále výjimka dle § 17 odst. 2 ZOPK, pořízení reportáže proběhlo v rámci povoleného výcvikového kurzu a bylo součástí propagace činnosti Armády ČR; hranice klidového území a vyhrazené trasy nejsou vyznačeny v souladu se zákonem a prováděcími předpisy; klidové území nebylo stanoveno v souladu s právními předpisy; podklady mající nést důkazy o přestupkovém jednání nebyly opatřeny v souladu s právními předpisy, nelze prokázat pohyb reportérky v lokalitách, kde platil zákaz; podklad se zákresy lokalit pohybu vyhotovila sama úřední osoba správního orgánu, nad rámec své působnosti dle zákona; ve výši sankce nebylo zohledněno, že žalobkyně reportáž odstranila z internetu, aby nepůsobila nevhodně na veřejnost].
36. Dne 3. 11. 2023 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí ztotožnil s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, které jako správné potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl.
- Shrnutí právní úpravy
37. Podle § 17 odst. 1 ZOPK jsou klidová území národního parku území s omezeným pohybem osob z důvodu umožnění nerušeného vývoje ekosystémů nebo jejich složek, které jsou citlivé na nadměrný pohyb osob a zranitelné vlivem rušivých vlivů s ním spojených.
38. Podle § 17 odst. 2 ZOPK v klidových územích národního parku je zakázáno pohybovat se mimo cesty nebo trasy vyhrazené orgánem ochrany přírody, s výjimkou vlastníků a nájemců pozemků při vstupu na jejich pozemky, členů základních složek integrovaného záchranného systému, obecní policie, ozbrojených sil České republiky, Celní správy České republiky, Vězeňské služby České republiky, pracovníků dalších orgánů veřejné moci,

pracovníků odborné organizace státní památkové péče, pracovníků veterinární služby, pracovníků správců vodních toků a provozovatelů vodovodů a kanalizací, energetických soustav, ropovodů, produktovodů a veřejných komunikačních sítí při plnění jejich úkolů.

39. Podle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK se právnická osoba dopustí přestupku tím, že vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.
40. Podle § 88 odst. 3 písm. b) ZOPK lze za přestupek podle odstavce 2 uložit pokutu do 2 000 000 Kč.
41. Podle § 20 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) je právnická osoba pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; podle odst. 2 písm. c) této právní úpravy se za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek, považuje zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení.
42. Podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.
43. Napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud v rámci soudního přezkumu posuzoval jako jeden celek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017-37; ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015-27; ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 101/2016-62).
44. Žaloba není důvodná.
45. Skutkový stav věci není mezi účastníky sporný (reportérka žalobkyně pořizovala ve dnech 17. až 20. 1. 2022 pro žalobkyni reportáž z výcvikového kurzu „Přesuny na lyžích v horském terénu s prvky přežití“ organizovaného Armádou ČR, spolu s účastníky kurzu se pohybovala v oblasti Krkonošského národního parku). Dle žalovaného se jednalo o lokality klidového území, pro které platí zákaz pohybu mimo cesty nebo trasy vyhrazené orgánem ochrany přírody s výjimkou uvedenou v § 17 odst. 2 ZOPK. Spornou je zodpovězení otázky právní, zda se žalobkyně dopustila přestupku dle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK, který je jí kladen za vinu.
46. Krajský soud konstatuje, že žalobní námitky jsou shodné s námitkami odvolacími, s nimiž se žalovaný řádně a dostatečně přesvědčivě vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které proto krajský soud přiměřeně odkazuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, podle kterého: „Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani

časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“

47. Ve shodě se správními orgány soud dospěl k závěru, že důkazy použité ve správním řízení nebyly získány v rozporu se zákonem a jsou důkazy přípustnými. Pokud jde o reportáž, kterou správní orgány označily za stěžejní důkaz, žalovaný k žalobní námitce porušení autorského zákona odkázal na § 34 uvedeného zákona, který nese nadpis „Úřední a zpravodajská licence“. Podle písm. a) citovaného ustanovení platí, že *„do práva autorského nezasahuje ten, kdo užije v odůvodněné míře dílo na základě zákona pro účely veřejné bezpečnosti, pro soudní nebo správní řízení nebo k jinému úřednímu účelu nebo pro parlamentní jednání a pořízení zápisu o něm“* (úřední zákonná licence). Krajský soud k uvedenému dodává, že citované ustanovení umožňuje užít dílo pro účely správního řízení. Není pochyb o tom, že reportáž byla zveřejněna na webových stránkách samotné žalobkyně (ta v průběhu správního řízení sama uvedla, že ji odstranila, aby nepůsobila nevhodně na veřejnost), tedy byla volně dostupná. Reportáž byla žalobkyní odvysílána dne 8. 2. 2022, kde ji zhlédla veřejnost. Nejednalo se o žádný tajný dokument dosud nikde nezveřejněný. Ostatně úřední zákonnou licenci dle § 34 písm. a) autorského zákona lze aplikovat též na díla nezveřejněná (srov. § 29 odst. 2 autorského zákona). Z obsahu správního spisu je dále zřejmé, že Správa zhlédla reportáž ihned poté, co jí byl doručen podnět, tedy v době, kdy byla umístěna na internetových stránkách žalobkyně a dostupná veřejnosti. Žalobkyně, která se seznámila se záznamem reportáže uložené na flash disku založeném ve správním spise netvrdí, že jde o jinou reportáž než tu, kterou sama natočila, pouze namítá, že byla na veřejně dostupné úložiště „uloz.to“ nahrána bez jejího souhlasu. Vzhledem k tomu, že reportáž byla Správou získána z volně dostupného veřejného úložiště a byla využita výlučně pro účely správního řízení, přičemž uvedený správní orgán disponoval úřední licenci ve smyslu § 34 písm. a) autorského zákona, nejednalo se o důkaz získaný v rozporu se zákonem. Krajský soud souhlasí se žalovaným, že uvedený postup byl přiměřený legitimitě cíle, nezasáhl zásadním způsobem do práv žalobkyně, dodržen byl i princip proporcionality, vyjádřený poměrem ochrany autorských práv a vymahatelností dodržování legislativních omezení v národních parcích.
48. K druhému důkazu – podklad se zákresy lokalit neoprávněného pohybu reportérky, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se nejedná o důkaz jako takový, nýbrž o „odborné vyhodnocení důkazů obsažených v reportáži kvalifikovanou osobou“. Krajský soud nesdílí názor žalobkyně, že strážce přírody překročil svou pravomoc dle § 81 odst. 7 ZOPK. Kdo jiný by totiž mohl znát předmětné lokality lépe než strážce přírody. Naproti tomu žalobkyně na svoji obranu nijak neprokázala, že pohyb reportérky na území Krkonošského národního parku v předmětném klidovém území byl po celou dobu pouze po cestách nebo trasách vyhrazených orgánem přírody. Poukaz žalobkyně na to, že se přestupku zcela jistě mohli dopustit i účastníci kurzu, neboť reportérka se pohybovala pouze s nimi, a s tím související otázka, zda i jim byla uložena pokuta, není předmětem tohoto řízení, proto se krajský soud dále touto otázkou nezabýval.
49. K námitce, že značení klidového území je matoucí a v rozporu s právními předpisy Správa v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že označení území v terénu odpovídá požadavkům zákona (tabule informující o stanovení klidového území a o podmínkách pohybu osob v tomto území), jak navíc dokládá i článek, na který odkázala sama žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 10. 5. 2022 (Krkonošský deník, článek ze dne 8. 9. 2020 „Národní park má pět nových klidových území. Co to znamená pro návštěvníky?“, založený ve správním

spise). Správa se zabývala i tvrzeným možným omylem reportérky o její poloze při pohybu v národním parku a tvrzenou obtížnou orientací v terénu se závěrem, že subjektivní složka (zavinění) není rozhodující, neboť žalobkyně coby právnická osoba odpovídá za přestupek objektivně. Z odpovědnosti ji nelze zprostit, neboť neprokázala, že vynaložila potřebné úsilí, aby přestupku zabránila. Žalovaný k uvedené námitce dále doplnil, že žalobkyně konkrétním způsobem nerozporovala dodržení stanovených požadavků na značení území. Z důvodu objektivní odpovědnosti žalobkyně nebylo na reportérce, aby se sama orientovala v terénu, nýbrž bylo povinností žalobkyně předem zajistit, aby pořizování reportáže proběhlo v souladu s požadavky ZOPK. Krajský soud souhlasí s vypořádáním této námítky oběma správními orgány, žaloba nepřináší žádné jiné argumenty, s nimiž by se správní orgány již nevypořádaly.

50. K námitce vyhlášení klidového území v rozporu s právními předpisy je v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno: *„Obviněná zaměřuje zveřejnění veřejné vyhlášky jejím vyvěšením na úřední desce a zveřejnění veřejné vyhlášky způsobem umožňujícím dálkový přístup. Není pochyb o tom, že veřejná vyhláška, kterou bylo zveřejněno opatření obecné povahy, kterým se stanovuje klidové území s označením KU01_KRNAP, byla vyvěšena na úřední desce Ministerstva životního prostředí, jak požaduje zákon. Uveřejnění odkazu na cloudové úložiště s uvedením hesla pro otevření dokumentu je formou umožnění dálkového přístupu. Byly tak splněny zákonné požadavky na způsob zveřejnění veřejné vyhlášky. Je nutné poznamenat, že aby nastaly účinky doručení veřejnou vyhláškou, je správní orgán povinen veřejnou vyhlášku vyvěsit na úřední desce a umožnit dálkový přístup ve vývěsní lhůtě. Tato povinnost správního orgánu byla splněna v roce 2020. Obviněná neuvádí a nedokládá, že by měla důkaz o tom, jak byla veřejná vyhláška uveřejněna v době vývěsní lhůty. Je pravděpodobné, že obviněná své argumenty vztahuje k elektronické podobě vyhlášky, ke které Ministerstvo životního prostředí poskytuje dálkový přístup v současnosti.“* Žalovaný dále doplnil, že klidová území národního parku stanoví Ministerstvo životního prostředí opatřením obecné povahy (§ 17 odst. 3 ZOPK), postup při oznámení OOP veřejnou vyhláškou je uveden v § 173 odst. 1 správního řádu. OOP nabývá účinnosti 15. dnem po dni vyvěšení veřejné vyhlášky. Klidové území bylo stanoveno OOP ze dne 21. 5. 2020 a oznámeno veřejnou vyhláškou. Dále uvedl, že veřejná vyhláška s informacemi o dokumentu (poznámka soudu: myšleno OOP) a odkazem na úložiště s dokumentem byla v souladu s § 25 a § 173 odst. 1 správního řádu publikována na elektronické a fyzické úřední desce Ministerstva životního prostředí dne 21. 5. 2020, kde byla umístěna až do 21. 5. 2022. Do dokumentu a jeho odůvodnění mohl každý nahlédnout buď dálkově (byl přístupný v plném rozsahu) nebo fyzicky u vydávajícího orgánu v souladu s § 173 odst. 1 věta poslední správního řádu. Uvedený postup byl dle žalovaného zdůvodněn okolností, že se jednalo o dokument poměrně rozsáhlý, obsahující mapové přílohy s vyznačením hranic území. Pokud jde o nezbytnost publikovat OOP na úřední desce v plném rozsahu, žalovaný se přiklonil k výkladu § 173 odst. 1 správního řádu (Vedral, J., Správní řád, Komentář, II. vydání), který neodporuje ani komentářové literatuře ani judikatuře uvedené žalobkyní. Uvedený výklad se opírá o odkaz na § 172 odst. 1 správního řádu, který dále odkazuje na doručení veřejnou vyhláškou podle § 25, přičemž § 25 odst. 2 správního řádu umožňuje místo vyvěšení písemnosti samotné (OOP), vyvěsit pouze oznámení o možnosti písemnost převzít a vyvěsit na úřední desku pouze oznámení o tom, kde lze do plného znění OOP nahlédnout. Pokud není povinností zveřejnit návrh OOP na úřední desce v celém jeho znění (s ohledem na jeho rozsah), obdobně lze dle žalovaného postupovat i v případě schváleného OOP. Krajský soud má ve shodě se správními orgány za to, že publikováním veřejné vyhlášky o vydání

OOP, v níž byly uvedeny příslušné informace o předmětném OOP a odkaz na úložiště s tímto OOP po dobu minimálně 15 dní na úřední desce žalovaného, byly splněny podmínky účinnosti daného OOP o stanovení klidového území Krkonošského národního parku. Žalobkyně neprokázala, že by v rozhodném období roku 2020 veřejná vyhláška oznamující předmětné OOP nebyla nejméně po dobu 15 dnů vyvěšena na úřední desce žalovaného. Skutečnost, že aktuálně nelze cloudové úložiště otevřít, není pro posouzení věci relevantní.

51. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že se na reportérku žalobkyně vztahovaly výjimky ze zákazu pohybu v dotčených lokalitách. Jak již uvedly správní orgány, žalobkyni byla uložena pokuta za porušení zákazu pohybu v klidovém území mimo vyhrazené trasy (§ 17 odst. 2 ZOPK).
52. Žalobkyně setrvale namítá, že natočení reportáže a její následné odvysílání široké veřejnosti je propagací Armády ČR a její činnosti, a proto se na ni vztahovala výjimka ze zákonného zákazu uvedená v § 17 odst. 2 ZOPK. Krajský soud ve shodě se správními orgány uvádí, že žalobkyně nepatří do žádné ze skupin, pro které platí výjimka uvedená v citovaném ustanovení, není součástí Armády ČR, a proto bez ohledu na to, jaké úkoly žalobkyně pro Armádu ČR plnila, uvedená výjimka se na její reportérku nevztahovala. Souhlasit lze se žalovaným i v tom, že pokud mělo být posuzované jednání reportérky součástí reportáže, měla žalobkyně požádat o výjimku ze zákazu pohybu v předmětných lokalitách. Nejedná se o skutečnost pro žalobkyni nijak neznámou, neboť z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že v roce 2021 byla žalobkyni uložena pokuta za obdobné jednání (za přestupek dle stejného ustanovení ZOPK). Žalobkyně se rovněž dovolávala toho, že se účastnila výcvikové akce s názvem „Přesuny na lyžích v horském terénu s prvky přežití“, pro který Správa rozhodnutím ze dne 13. 12. 2021 povolila Ministerstvu obrany zastoupenému VO FTVS UK výjimku ze zákonného zákazu dle § 16 odst. 2 písm. q) ZOPK pořádat nebo organizovat na území národního parku mimo zastavěná území a zastavitelné plochy obcí sportovní, turistické nebo jiné veřejné akce mimo místa vyhrazená orgánem přírody. Krajský soud konstatuje, že žalobkyně není osobou, které byla výjimka povolena a jak je zřejmé z textu uvedeného rozhodnutí, výjimka byla udělena pro pořádání předmětné sportovní akce v příloze označených lokalitách za přísně stanovených podmínek, a nikoli pro volný pohyb v klidovém území mimo vyhrazené cesty, jak mylně dovozuje žalobkyně. Lze tedy uzavřít, že na reportérku žalobkyně se žádná z uvedených výjimek nevztahovala.
53. Ke společenské škodlivosti (porušení zákonem chráněného zájmu) Správa uvedla, že přestupkovým jednáním žalobkyně byly dotčeny lokality, v nichž se nacházejí jedinečné a zranitelné ekosystémy, citlivé na přítomnost rušivých faktorů. Existuje značný zájem na jejich ochraně a důsledném zamezení jakýchkoliv nepříznivých vlivů (zejména rušení zimujících druhů, k němuž dochází již pouhou přítomností člověka). Zveřejněním reportáže došlo k medializaci nežádoucího jednání, spojené s rizikem, že jej budou následovat další osoby. Od žalobkyně bylo přitom možno očekávat vysoké povědomí o omezeních plynoucích z právních předpisů, vzhledem k charakteru její činnosti a také skutečnosti, že v minulosti byla za obdobné přestupkové jednání již pokutována. Ač nebyly identifikovány následky v podobě újmy přírodnímu prostředí, uvedenému jednání s ohledem na popsané okolnosti přisoudila Správa nezanedbatelnou závažnost a společenskou škodlivost. Žalovaný ke společenské škodlivosti jednání žalobkyně doplnil, že dotčené lokality představují jedinečný ekosystém arktoalpínské tundry

s charakteristickými podmínkami. Samotné porušování zákazu bez zjistitelné újmy na přírodě má z dlouhodobého hlediska na tyto ekosystémy kumulativní negativní efekt. Přítomnost a pohyb reportérky v předmětných lokalitách (v nichž pro členy Armády ČR platila výjimka uvedená v § 17 odst. 2 ZOPK) byly nežádoucí a v rozporu se zájmem na důsledném zamezení jakéhokoliv nelegálního pohybu v území. Nežádoucí jednání bylo zveřejněním reportáže medializováno a veřejnost jej mohla vnímat jako normální a přípustné (přestože byla reportáž později z veřejného prostředí stažena). Žalovaný uvedl, že uloženou sankci snížila okolnost, že nebyla prokázána újma na přírodních hodnotách. Sankce byla stanovena při spodní hranici zákonného rozmezí ve výši 6 % z horní hranice 2 000 000 Kč. Krajský soud má za to, že oba správní orgány se posouzením společenské škodlivosti uvedeného jednání zabývaly s dostatečnou péčí a své závěry s důrazem na ochranu přírodního bohatství daných lokalit přesvědčivě zdůvodnily. Společenská škodlivost jako materiální znak přestupku [Přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin (§ 5 přestupkového zákona)], byl v daném případě naplněn. Krajský soud ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že žalobkyně se výše popsáním jednáním dopustila přestupku dle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK.

54. Krajský soud z výše uvedených důvodů **shledal žalobní námitky nedůvodnými**. Nezjistil ani vady, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti, proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

55. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému jako procesně úspěšnému účastníkovi náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. června 2024

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu